

N:o 98.

Af Herr **Anders Persson:** *Om befrielse från erläggande af stämpelpappersafgift för skuldebref, som anmälas till in-teckning.*

Vid sistlidne lagtima riksdag väckte jag motion om borttagande af gällande stadgandet rörande charta sigillata-afgifts erläggande för skuldebref, då de vid domstol för in-teckning företes. Ehuru denna framställning icke då lyckades tillvinna sig Riksdagens bifall, vågar jag likväl ånyo framdraga densamma, enär jag fortfarande är lifligt öfvertygad derom, att förslaget stöder sig på billighet och rättvisa.

Det hufvudsakligaste skäl Utskottet, som behandlade frågan, hade att erinra, var det att staten, genom bifall till motionen, skulle gå miste om en årlig inkomst, och då man tager i betraktande de stora summor, hvarom framställningar till Riksdagen då gjordes och som till större delen bifölls, förundrar det mig ej synnerligt, att förenämnda skäl ganska betydligt inverkade på Riksdagens beslut. Då emellertid den finansiella ställningen vid innevarande riksdag företer sig i betydlig mån förbättrad, är jag förvissad derom, att man mera välvilligt nu skall lyssna till mitt förslag, för såvidt man anser detsamma vara rättvist.

Som man vet äro skuldebref icke underkastade någon stämpelafgift i annat fall, än då de antingen inför domstol för in-teckningsåtgärd, eller inför exekutor för indrifning företes. Således, om en skuldsedel, den der icke blifver föremål för in-teckningsåtgärd, å förfallodagen infrias, erlägges icke för densamma någon stämpelafgift, medan för en annan, den der skall i fastighet in-tecknas, stämpelafgiften, till och med innan utgifvaren är förvissad om att få den belånad, måste beläggas med stämpladt papper; och detta oafsedt att densamma icke kommer att blifva föremål för exekutiv åtgärd. Redan häri ligger en inkonsequens; men saken gestaltar sig på enahanda sätt äfven i fråga om andra värdepapper, hvaraf jag endast vill nämna obligationer och aktier. Den massa af dylika värdepapper, som numera kommit i allmänna

rörelsen, och som äro ytterst lätta att placera, gör att de intecknade skuldebrefven ingalunda numera äro så eftersökta som de förut varit, hvadan något rimligt skäl för bibehållandet af charta sigillata-afgiften ensamt för sednast nämnda slaget framför de öfriga icke, enligt min tanke, förefinnes.

Då jag sist under Riksdagens pröfning framdrog frågan, anförde jag, att ifrågavarande afgift var så mycket mera orättvis derigenom, att det var den i lånebehof stadda och icke kapitalisten som fick vidkännas kostnaden för charta sigillata-afgiften, samt att beskattningen sålunda icke träffade den verkliga förmögenheten; och vid detta skäl står jag fortfarande fast. Visserligen må det väl medgifvas, som Utskottet ock anförde, att låntagarne äfven borde bidraga till upprätthållandet af samhällsinstitutionerna, i följd af den trygghet dessa medföra, derföre att han af andras besparingar kunde tillgodogöra sig en vinst; men jag vågar dock hemställa, huruvida icke äfven han, vare sig att han nedlägger de upplånta kapitalen i jordbruks- eller annan fastighet, likaväl som långifvaren, och oftast i betydligt högre grad, får bidra till samma institutioners upprätthållande, just i följd af sin, genom de upplånta kapitalen, utvidgade rörelse och näring, vare sig derigenom att han får erlægga bevillning för fulla värdet af den fastighet, i hvilken han nedlagt de lånta medlen eller af den inkomst som en annan rörelse lemnar, oafsedt att denna rörelse bedrifves med lånta kapital. Och då vidare härtill kommer, att långifvaren äfven är skyldig erlægga bevillning till staten för den inkomst han erhåller af bortlånta kapitalet, drager jag ingalunda i betänkande att påstå, det ifrågavarande beskattning i sjelfva verket är en dubbel beskattning, hvadan jag härmed vördsamt föreslår,

att skuldebref, då de inför domstol för inteckning företes, måtte från stämpelpappersafgifts erläggande varda befriad.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1872.

Anders Persson.
